

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

dr Wojciech R. Wiewiórowski

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

DOLiS/DEC-310/13

dot. [...]

DECYZJA

Na podstawie art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267), art. 12 pkt 2, art. 18 ust. 1 pkt 1, art. 23 ust. 1 pkt 2, w zw. z art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.) po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie skargi Pana J. B. na przetwarzanie jego danych osobowych przez E. Sp. z o. o. Sp. k. [...]

- 1) nakazuję E. Sp. z o. o. Sp. k., spełnienie obowiązku informacyjnego, poprzez udzielenie Panu J. B. informacji o celu przetwarzania jego danych osobowych, stosownie do treści przepisu art. 32 ust. 1 pkt 2 ustawy o ochronie danych osobowych;**
- 2) w pozostałym zakresie odmawiam uwzględnienia wniosku.**

Uzasadnienie

Do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynęła skarga Pana J. B. zwanego dalej Skarżącym, na przetwarzanie jego danych osobowych przez E. Sp. z o. o. Sp. k., [...] zwaną dalej Spółką.

W treści skargi Skarżący zażądał zbadania legalności przetwarzania jego danych osobowych przez Spółkę oraz zakwestionował niezrealizowanie przez ten podmiot wobec jego osoby obowiązku informacyjnego, o którym mowa w art. 33 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.), zwanej dalej ustawą, w zakresie informacji o celu przetwarzania jego danych osobowych.

W celu ustalenia okoliczności przedmiotowej sprawy Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych wszczął postępowanie administracyjne. Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego dokonano następujących ustaleń.

W dniu [...] lipca 2011 r. Skarżący zawarł ze Spółką umowę kupna urządzenia do masażu, w treści której wyraził zgodę na przetwarzanie swoich danych osobowych w celu obsługi umowy oraz złożył oświadczenie, że cenę towaru zapłaci zgodnie z warunkami określonymi w odrębnej umowie ratalnej (tj. do maja 2012 r.). Dane osobowe Skarżącego wprowadzone zostały w związku z ww. umową do bazy klientów Spółki. W toku prowadzonej ze Spółką korespondencji Skarżący zażądał zaprzestania przetwarzania jego danych osobowych i wniósł o udzielenie odpowiedzi w jakim celu Spółka przetwarza jego dane osobowe. Ustosunkowując się do zarzutu nieudzielenia Skarżącemu informacji o celu przetwarzania jego danych osobowych, Spółka wyjaśniła, iż udzielono mu odpowiedzi na ww. wniosek drogą telefoniczną (czemu Skarżący zaprzecza), jednakże Spółka nie dysponuje dowodami na powyższe, w szczególności Spółka nie posiada nagrania z ww. rozmowy.

W toku prowadzonego postępowania, Skarżący, pismem z dnia [...] września 2012 r., poinformował organ ochrony danych osobowych, że zobowiązanie wynikające z ww. umowy zostało przez niego w całości uiszczony w maju 2012 r.

Spółka przetwarza aktualnie dane osobowe Skarżącego w celach archiwalnych.

Po zapoznaniu się z całością materiału dowodowego zgromadzonego w tej sprawie Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych zważył, co następuje.

Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.), zwana dalej ustawą, określa obowiązki administratora danych, do których należy przetwarzanie danych osobowych z zachowaniem przesłanek określonych w ustawie. Przepisem uprawniającym administratorów danych do przetwarzania danych osób fizycznych, jest art. 23 ust. 1 ustawy, zgodnie z którym, przetwarzanie danych jest dopuszczalne tylko wtedy, gdy spełniona jest jedna z przesłanek taksatywnie wskazanych w tym przepisie. Stosownie do treści powołanego przepisu, przetwarzanie danych jest dopuszczalne wtedy, gdy: osoba, której dane dotyczą, wyrazi na to zgodę, chyba że chodzi o usunięcie dotyczących jej danych (pkt 1), jest to niezbędne dla zrealizowania uprawnienia lub spełnienia obowiązku wynikającego z przepisu prawa (pkt 2), jest to konieczne do realizacji umowy, gdy osoba, której dane dotyczą, jest jej stroną lub gdy jest to niezbędne do podjęcia działań przed zawarciem umowy na żądanie osoby, której dane dotyczą (pkt 3), jest niezbędne do wykonania określonych prawem zadań realizowanych dla dobra publicznego (pkt 4), jest to niezbędne dla wypełnienia prawnie usprawiedliwionych celów realizowanych przez administratorów danych albo odbiorców danych, a przetwarzanie nie narusza praw i wolności osoby, której dane dotyczą (pkt 5). Każda z przesłanek legalizujących proces przetwarzania danych osobowych ma charakter

autonomiczny i niezależny. Oznacza to, że przesłanki te co do zasady są równoprawne, a wobec tego spełnienie co najmniej jednej z nich stanowi o zgodnym z prawem przetwarzaniu danych osobowych. W konsekwencji zgoda osoby, której dane dotyczą nie jest jedyną podstawą przetwarzania danych osobowych, bowiem proces przetwarzania danych będzie zgodny z ustawą również wówczas, gdy administrator danych wykaże spełnienie innej z wyżej wymienionych przesłanek.

Odnosząc się zatem do zagadnienia legalności przetwarzania danych osobowych Skarżącego przez Spółkę wskazać należy, iż Spółka zawierając ze Skarżącym ww. umowę kupna sprzedaży przetwarzała jego dane osobowe na podstawie art. 23 ust. 1 pkt 3 ustawy. Zakresem zastosowania tego przepisu należy objąć sytuacje, w których w wyniku zawarcia umowy jedna ze stron, po to, aby ją wykonać, musi wykorzystać informacje dotyczące drugiej strony.

Aktualnie jednak Spółka przetwarza dane osobowe Skarżącego – jak sama wskazała – w celach archiwalnych, a przesłankę legalizującą ten proces stanowi art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy. Według dyspozycji art. 86 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r., Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r., Nr 8, poz. 60 z późn. zm.), podatnicy obowiązani do prowadzenia ksiąg podatkowych przechowują księgi i związane z ich prowadzeniem dokumenty do czasu upływu okresu przedawnienia zobowiązania podatkowego. Zgodnie zaś z art. 70 § 1 tego aktu prawnego, zobowiązanie podatkowe przedawnia się z upływem 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym upłynął termin płatności podatku. Obowiązek przechowywania przez Spółkę dokumentacji w ww. celu odbywa się więc w oparciu o przesłankę legalizującą przetwarzanie danych osobowych z art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy.

Wskazać w tym miejscu także należy, iż obowiązek przechowywania przez określony okres czasu dowodów, ksiąg i sprawozdań ustanowiony został w art. 74 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. 2009 r., Nr 152, poz. 1223 ze zm.). Stosownie do art. 74 ust. 1 powołanej wyżej ustawy zatwierdzone roczne sprawozdania finansowe podlegają trwałemu przechowywaniu. Zgodnie zaś z ust. 2 powołanego przepisu pozostałe zbiory przechowuje się co najmniej przez okres: księgi rachunkowe – 5 lat (pkt 1); karty wynagrodzeń pracowników bądź ich odpowiedniki – przez okres wymaganego dostępu do tych informacji, wynikający z przepisów emerytalnych, rentowych oraz podatkowych, nie krócej jednak niż 5 lat (pkt 2); dowody księgowe dotyczące wpływów ze sprzedaży detalicznej – do dnia zatwierdzenia sprawozdania finansowego za dany rok obrotowy, nie krócej jednak niż do dnia rozliczenia osób, którym powierzono składniki aktywów objęte sprzedażą detaliczną (pkt 3); dowody księgowe dotyczące środków trwałych w budowie, pożyczek, kredytów oraz umów handlowych, roszczeń dochodzonych w postępowaniu cywilnym lub objętych postępowaniem karnym albo podatkowym – przez 5 lat od początku roku następującego po roku obrotowym, w którym operacje, transakcje i postępowanie zostały ostatecznie zakończone, spłacone, rozliczone lub przedawnione (pkt 4); dokumentację przyjętego sposobu prowadzenia rachunkowości – przez okres nie krótszy od 5 lat od upływu jej ważności (pkt 5); dokumenty dotyczące rękojmi i reklamacji – 1 rok po terminie upływu rękojmi lub rozliczeniu reklamacji (pkt 6); dokumenty inwentaryzacyjne – 5 lat (pkt 7); pozostałe dowody księgowe i dokumenty – 5 lat (pkt 8). Okresy przechowywania ustalone w ust. 2 oblicza się od początku roku następującego po roku obrotowym, którego dane zbiory dotyczą (art. 74 ust. 1 pkt 3).

Usunięcie danych osobowych Skarżącego z przetwarzanych w celach archiwalnych dokumentów doprowadziłoby do utraty przez nie waloru dokumentu. W tej sytuacji brak jest podstaw by odmówić waloru legalności przetwarzaniu danych osobowych Skarżącego przez Spółkę. Przetwarzanie to aktualnie znajduje swe prawne uzasadnienie w przepisie art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy.

Odnosząc się zaś do zarzutu niezrealizowania przez Spółkę obowiązku informacyjnego z art. 33 ustawy, w zakresie informacji o celu przetwarzania danych osobowych Skarżącego, trzeba wskazać, że

zgodnie z art. 33 ust. 1 ustawy, na wniosek osoby, której dane dotyczą, administrator danych jest obowiązany, w terminie 30 dni, poinformować o przysługujących jej prawach oraz udzielić, odnośnie jej danych osobowych, informacji, o których mowa w art. 32 ust. 1 pkt 1 – 5a. Zgodnie z brzemieniem art. 33 ust. 2 ustawy, na wniosek osoby, której dane dotyczą, informacji, o których mowa w ust. 1, udziela się na piśmie. Zgodnie zaś z art. 32 ust. 1, każdej osobie przysługuje prawo do kontroli przetwarzania danych, które jej dotyczą, zawartych w zbiorach danych, a zwłaszcza prawo do: 1) uzyskania wyczerpującej informacji, czy taki zbiór istnieje, oraz do ustalenia administratora danych, adresu jego siedziby i pełnej nazwy, a w przypadku gdy administratorem danych jest osoba fizyczna – jej miejsca zamieszkania oraz imienia i nazwiska, 2) uzyskania informacji o celu, zakresie i sposobie przetwarzania danych zawartych w takim zbiorze, 3) uzyskania informacji, od kiedy przetwarza się w zbiorze dane jej dotyczące, oraz podania w powszechnie zrozumiałej formie treści tych danych, 4) uzyskania informacji o źródle, z którego pochodzą dane jej dotyczące, chyba że administrator danych jest zobowiązany do zachowania w tym zakresie tajemnicy informacji niejawnych lub zachowania tajemnicy zawodowej, 5) uzyskania informacji o sposobie udostępniania danych, a w szczególności informacji o odbiorcach lub kategoriach odbiorców, którym dane te są udostępniane, 5a) uzyskania informacji o przesłankach podjęcia rozstrzygnięcia, o którym mowa w art. 26a ust. 2.

Ustosunkowując się do zarzutu nieudzielenia odpowiedzi na wniosek Skarżącego o zrealizowanie obowiązku informacyjnego z art. 33 ustawy, w zakresie informacji o celu przetwarzania jego danych osobowych, Spółka wskazała, że zrealizowała rzeczony obowiązek drogą telefoniczną (czemu Skarżący zaprzecza), jednakże nie posiada dowodów na powyższe. Odnosząc się do powyższego, przytoczyć należy stanowisko doktryny, cyt.: „Odpowiedź może być udzielona w dowolnej formie, jednakże jeśli wnioskodawca wyrazi takie życzenie – powinna być ona sporządzona w formie pisemnej. Posłużenie się tą formą, nawet przy braku wspomnianego życzenia, jest wskazane ze względów dowodowych. W razie sporu obowiązek udowodnienia udzielenia informacji spoczywa na administratorze danych” (J. Barta, P. Fajgielski, R. Markiewicz, Ochrona danych osobowych, Komentarz, Wydanie 5, Wolters Kluwer Polska Sp. z o. o., str. 610-611). Mając zatem na uwadze, iż Spółka nie przedstawiła dowodów na zrealizowanie ciążącego na sobie obowiązku, powinna niezwłocznie zastosować się do nakazu sformułowanego w niniejszej decyzji.

W tym stanie faktycznym i prawnym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych rozstrzygnął, jak w sentencji.

Na podstawie art. 21 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych i art. 129 § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego, stronie niezadowolonej z niniejszej decyzji przysługuje w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia prawo złożenia do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy (adres: Biuro Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00 – 193 Warszawa).